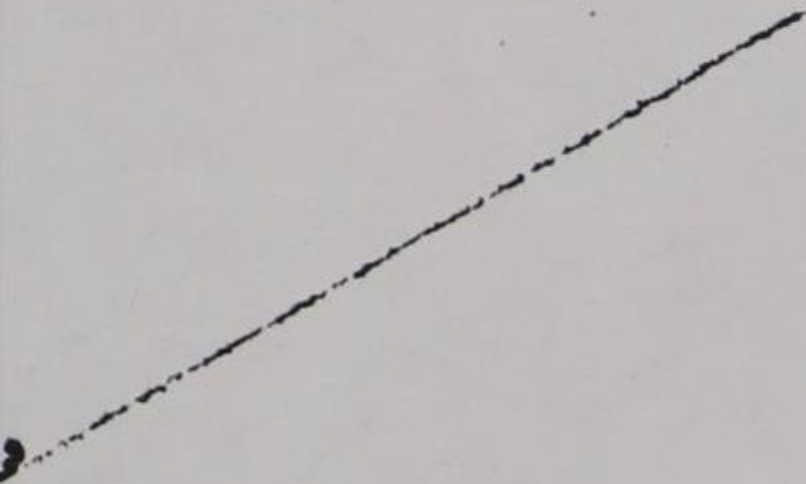

ΚΕΡΑΣΟΒΟ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΚΟ ΚΛΟΕΣΤΟΥ

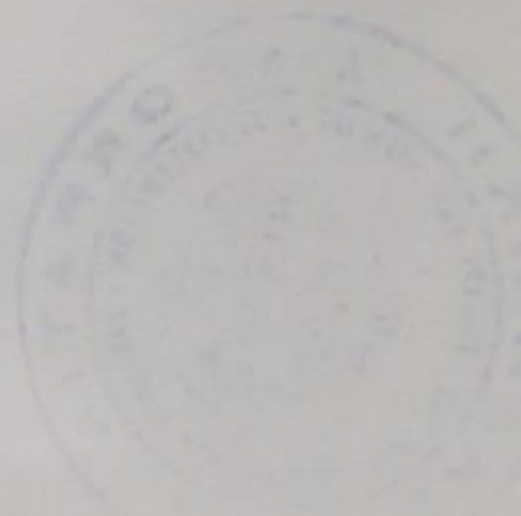
ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΡΧ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΑΒΙΒΑΣΙΜΗ
ΚΟΝΙΤΣΑΣ
ΑΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ 55752
ΗΜΕΡ. ΕΙΣΑΓΟΓΗΣ 2/9/2014
ΤΑΞΙΝ. ΑΡΙΘΜ.

ΟΗ ΚΟΝΙΤΣΑΣ

KONITIAZ	
AS. EIBLBN	227
AS. EIBLBN	227
AS. EIBLBN	227

MATCH

ΤΟ ΚΕΡΑΣΟΒΟΝ

(ΚΟΝΙΤΣΗΣ)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Ἐκ τῶν ἄρτι ἐκ τῆς δουλείας ἀνακυψάντων 436 χωρίων τοῦ γομοῦ Ἰωαννίνων—46 ἀνήκουσι τῷ Δημοσίῳ (Ἰμπλιάκια) 228 εἰς ὠρισμένους ἰδιοκτητίας (τὰ τσιφλίκια) καὶ 162 εἰσὶν κεφαλοχώρια ἧτοι ἀνήκουσι κατὰ κατοχὴν καὶ κυριότητα εἰς τοὺς κατοίκους ἐκάστου τῶν χωρίων τούτων.—Τὸ Κεράσοβον ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν κεφαλοχωρίων ὑπαγόμενον πρὶν ἢ εἰσαχθῆ ὁ ὄργανισμὸς τοῦ Δεφτερχανέ ἧτοι τοῦ κτηματολογίου καὶ πρὶν ἢ ἡ εἰσπραξις τῶν παρὰ τῆς Πύλης εἰσπραττομένων φόρων (βεργιού) ἀνατεθῆ εἰς εἰδικούς ὑπαλλήλους κατέβαλλεν πᾶν ὅ,τι ὡς φόρος ἐλογίζετο εἰς τοὺς Σιπαχῆδες, οἵτινες δὲν ἦσαν τιμαριῶται κατὰ τὴν ἀκριθεῖ σημασίαν τῆς λέξεως, διότι οὐδέποτε ἐχορηγήθη αὐτοῖς παρὰ τῆς Πύλης δικαίωμα τι ἰδιοκτησίας ἐπὶ τῶν γαιῶν, ἀλλὰ στρατιωτικά, ὡς εἰπεῖν, τάγματα ὑποχρεούμενα νὰ στρατεύουν εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Πύλης καὶ λαμβάνοντα ἐπὶ τούτῳ ἀντὶ μισθοῦ τὴν ἰσόβιον εἰσπραξιν τῶν δεκάτων. Τὸ σύστημα τοῦτο τῶν Σιπαχῆδων κατηργήθη καθ' ὅλοκληρίαν κατὰ τὸ 1844. Οἱ κάτοικοι ὁμως διαφόρων χωρίων, ἐν οἷς καὶ τὸ Κεράσοβον πρὸς ἀπόκρουσιν ἐπιδρομῶν, οἵτινες τὸ πλεῖστον ἦσαν Ἀλβανοὶ καὶ ἄλλων ἀτάκτων κακοποιῶν στοιχείων, κύριον καὶ σύνηθες ἐπάγγελμα ἐχόντων τὴν λεηλασίαν τοῦ προϊόντος τῶν μόχθων καὶ ἰδρώτων τῶν Χριστιανῶν, ἦσαν ἠναγκασμένοι νὰ ἐκλιπαρῶσι τὴν προστασίαν ἰσχυροῦ τινος Ὀθωμανοῦ Μπέη ἢ Ἀγᾶ, πρὸς ὃν, ἵνα προφυλάττῃ αὐτοὺς ἀπὸ διαρπαγῶν καὶ κακώσεων ὠρισμένων ἐτήσιον ἐπίδομα, Ἀ γ α λ ί κ ι ὀνομαζόμενον, κατέβαλλον. Διὰ τῆς ἀργυρωνήτου ταύτης προστασίας, ἅμα ὡς ἐγένετο γνωστόν, ὅτι χωρίον τι ἐπροστατεύετο ὑπὸ ὠρισμένου Μπέη ἢ Ἀγᾶ δὲν ἀπετόλμων τὰ ἄτακτα καὶ ἀρπακτικὰ στίφη νὰ διαρπάζωσι καὶ κακοποιῶσι τοὺς οὕτως ἐπροστατευομένους χριστιανούς. Τὸ Κεράσοβον ἐπλήρωνε δι' Ἀ γ α λ ί κ ι γρόσια 120 ἐτησίως μέχρι τοῦ 1830, ὅποτε λόγῳ τῆς γενικεύσεως ἔν τε τῇ Μακεδονίᾳ καὶ Ἡπείρῳ τοῦ καταθλιπτικοῦ καὶ προσθέτου τούτου φόρου ἐξεδόθη αὐτο-

κρατορικός Ἰραδὲς ἀπαγορεύων αὐτὸν καὶ τὴν ἰσονομίαν μεταξὺ τῶν ὑπηκόων ἐπιβάλλων. Δὲν παρήλθον ὅμως οὔτε τρία ἔτη ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀνωτέρω Ἰραδὲ καὶ ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ Κερασόβον Μπέηδες ἐκ Φράσαρης τῆς Πρεμετῆς Μουαλῆς καὶ Γιακούπ τὸ ὄνομα, οἵτινες ἀπήτησαν νὰ καταβληθῇ αὐτοῖς ὁ καταργηθεὶς φόρος (τὸ ἀγαλίκι) ἠύξημένος ἀπὸ 120 εἰς 1200 γρόσια, τουθ' ὅπερ οἱ Κερασοβίται διαρρήδη ἀποκρούσαντες ἀνηνέχθησαν πρὸς τὸν Γενικὸν Διοικητὴν Μοναστηρίου εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποίου ὑπήγετο τότε ἡ Νομαρχία Ἰωαννίνων. Ὁ Διοικητὴς οὗτος Μαχμούτ Μουσταφᾶς διὰ τοῦ ὑπὸ Τουρκικὴν χρονολ. 1249 φερμανίου, ὅπερ ἔχει ἡ Κοινότης Κερασόβου εἰς χεῖρας αὐτῆς, διατάσσει τὸν Διοικητὴν Ἰωαννίνων νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὸν ἀνωτέρω καταργητικὸν τοῦ φόρου τούτου Σουλτανικὸν Ἰραδέν. Συνεπεῖα τούτων καὶ τῆς σταλείσης τότε διαταγῆς πρὸς τὸν Ἱεροδίκην (κατῆν) Κονίτισης ἐξεδόθη ὑπὸ Τουρκικὴν χρονολογίαν 1257 δικαστικὴ ἀπόφασις ἀπαγορεύουσα εἰς τοὺς ἀνωτέρω ἐπιδρομεῖς Ἀλθανοὺς Μπέηδες τὴν εἰσπραξίν τοῦ καταργηθέντος φόρου (ἀγαλίκι). Καὶ ἀπέσχον μὲν τότε οὗτοι ἐπὶ ἔτη πολλὰ ἀπὸ πάσης καταπιέσεως τῶν κατοίκων τοῦ Κερασόβου, ἀλλ' ὑπὸ τῆς γονιμότητος τοῦ Κερασόβου κεντριζόμενοι προσεδόκων τὸν εὐθετον χρόνον, ἵνα ἐμπήξωσιν εἰς τὸ σῶμα τῶν Κερασοβιτῶν τοὺς γαμψοὺς ἀρπακτικούς ὄνυχας αὐτῶν. Κατὰ τὸ 1862 ἐξερᾶγη ἡ Κρητικὴ ἐπανάστασις, ἣτις τὸ μὲν, τὴν ὅλην Τουρκικὴν, ἰδίως δὲ τὴν ἐν Ἠπειρῷ εἰς Ἀλθανοὺς Μουσουλμάνους ἀνατεθειμένην διοίκησιν, ἀνεστάτωσε τὸ δὲ εἰς μέγιστον βαθμὸν τῶν Μουσουλμάνων καὶ δὴ τῶν Ἀλθανῶν τὸν φανατισμὸν ἐξῆψεν. Ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης ἐπωφεληθέντες οἱ εἰρημέοι Μπέηδες τὸ πρῶτον τότε ἀνετίτλου καὶ ἀνευδικαώματος τινος ἠξίωσαν αὐθαίρετως ὅπως οἱ κάτοικοι τοῦ Κερασόβου καταβάλωσιν οὐχὶ τὸ εὐτελὲς ποσὸν, ὅπερ παρ' αὐτῶν ὡς ἀγαλίκι κατεβάλλετο, ἀλλὰ τὸ τρίτον τῶν παραγομένων καρπῶν. Τὰς παραλόγους καὶ αὐθαιρέτους ταύτας ἀξιώσεις τῶν Μπέηδων τούτων οἱ Κερασοβίται δι' ὑπομνήματος, πρὸς τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα καταείλαντες ἐξητήσαντο τὴν ἀνόρθωσιν τῶν ποδοπατουμένων δικαιωμάτων αὐτῶν. Ὁ Σουλτάνος λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὰ εὐλογα καὶ δίκαια παράπονα τῶν Κερασοβιτῶν διέταξε νὰ παραπεμφθῇ ἡ ὑπόθεσις εἰς τὰ πολιτικὰ δικαστήρια, «ἵν' ἐξετασθῇ τὸ δίκαιον καὶ ἐφαρμοσθῇ αὐτὸ». Ἐκτοτε δὲ χρονολογούνται οἱ δικαστικοί, κρατεροί ἀλλ' ἔντιμοι, ἀγῶνες τῶν Κερασοβιτῶν κατὰ τῶν σφετεριστῶν τῆς ἀτομικῆς περιουσίας μὴ δυνηθέντων παρ᾽ ὅλον τὸ ξεχαρβάλωμα τῆς Τουρκικῆς Διοικήσεως καὶ Δικαιοσύνης νὰ θέσωσιν ὀριστικὸν καὶ ἀνεσῆχλητον τὸν πόδα αὐτῶν ἐπὶ τοῦ χρο

1833

1861

ρίου τούτου καθόσον παρ' ὄλην τὴν ζωηρὰν προθυμίαν καὶ τὴν ἐνδόμυχον διάθεσιν τῶν Τούρκων δικαστῶν πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἀθεμίτων συμφερόντων τῶν ὁμοθρήσκων αὐτῶν δὲν κατωρθώθη νὰ παραγνωρισθῶσι καὶ ποδοπατηθῶσι τὰ ἀναμφισβήτητα καὶ ὀλοφάνερα δικαιώματα τῶν κατοίκων τοῦ Κερασόβου καὶ ἐκδοθῆ ἀπόφασις δικαστικὴ ἐπιδικάζουσα τὴν νομὴν καὶ κυριότητα τοῦ Κερασόβου, εἰς τοὺς Ἀλβανοὺς Μπέηδες, μεθ' ὧν οἱ Κερασοβίται ἐν διαρκεῖ παλιρροίᾳ καὶ ἀμπώτιδι, οὕτως εἶπεῖν, διετέλουν. Οἱ εὐθεῖς δικασταὶ αὐστηρῶς καὶ ἀμερολήπτως κρίνοντες τὸ δίκαιον εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ Κερασόβου ἀπένεμον, οἱ ἐξηχρειωμένοι ὅμως διοικητικοὶ ὑπάλληλοι καὶ διάφορα ἀστυνομικὰ ὄργανα, ἐξ Ἀλβανῶν Ὀθωμανῶν ἀποτελούμενα, τὰς ὑπὲρ τοῦ Κερασόβου εὐνοϊκὰς καὶ δικαίας ἀποφάσεις εἰς νεκρὸν γράμμα μετέβαλλον, ἀρνούμενοι νὰ ἐκτελέσωσι ταύτας. Τούναντίον δὲ διὰ ἀπηνῶν διωγμῶν, διὰ φυλακίσεων καὶ δαρμῶν, καταπιέζοντες τοὺς Κερασοβίτας διήρπαζον ἐνίοτε τοὺς καρπούς καὶ εἰς τοὺς Ἀλβανοὺς Μπέηδες παρέδιδον. Ἡ τοιαύτη δὲ τῶν διοικητικῶν Ἀρχῶν ἔκνομος καὶ αὐθαίρετος ἐπέμβασις κατάδηλος γίνεται ἐκ τῶν διαφόρων διαταγῶν τῶν Ὑποδιοικητῶν (Καϊμακάμιδων) Κονίτισης πρὸς τὰ ὑπ' αὐτοὺς Ἀστυνομικὰ ὄργανα ἐντελλομένων ὅπως διὰ τῆς βίας (τζεμπριέ) λάβωσι παρὰ τῶν Κερασοβιτῶν γεώμορον.

Τὴν ἀπροσμάχητον τῶν ἀνωτέρω ἀλήθειαν ἡ κοινότης Κερασόβου στηρίζει ἐπὶ τῶν ἀμέσως παρακατιῶν ἐκτεθειμένων γεγονότων καὶ τῶν διαφόρων ἐπισήμων ἐγγράφων: 1) ἐν τῷ γενικῷ κτηματολογίῳ τῆς Κωνσταντινοπόλεως ἐν τῷ ὁποίῳ εἰσὶ καταγεγραμμένα πάντα τὰ ἐν Τουρκίᾳ κτήματα συμφώνως πρὸς τὸν δημοσιευθέντα τὸ 1277 περὶ ἀπογραφῆς κτημάτων ἱραδὲν συνεπεῖα τοῦ ὁποίου ἐγένετο καθ' ὄλην τὴν Τουρκίαν ἀπογραφὴν τῶν κατοίκων καὶ τῶν κτημάτων (Ὁθ. Κωθ' Νικόλ. 707) ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπ' ἐσχάτων γενομένην καταγραφὴν, τὸ Κεράσοβον ἀναγράφεται ὡς Κεφαλοχῶρι (Καριέ) καὶ οὐχὶ ὡς Τσιφλίκι.

2) Εἴκοσι δύο (22) ὅλα κεφαλοχώρια τῆς Ἐπαρχίας Κονίτισης ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων κεῖται τὸ Κεράσοβον ὑπέγραψαν καὶ ἐσφράγισαν πιστοποιητικὸν ἔχον αὐτολεξεῖ οὕτω: Οἱ ὑποφαινόμενοι δηλοποιοῦμεν ἐν καθαρῷ συνειδότι ὅτι ἀπὸ τοὺς πατέρας μας καὶ ἄλλους μεγαλειτέρους μας εἰς τὴν ἡλικίαν ἀπὸ πεντήκοντα χρόνους, ὅτι τὸ χωρίον Κεράσοβον εἶναι κεφαλοχῶρι ἀπὸ παλαιὸν καιρὸν καὶ ἔδιδον εἰς τοὺς Μπέηδες μόνον τὸ ἀγαλίκι καὶ οὕτω καθὼς γνωρίζο-

μεν μαρτυροῦμεν ἐν Θεοφοβία καὶ ὑποφαινόμεθα.
Τῆ 17 Φεβρουαρίου 1859 Κόνιτσα. Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ καὶ σφρα-
γίδες τῶν χωρίων Μόλιστα, Σταρίστανη, Καστά-
νιανη, Μπλίζδιανη, Κάντσικο, Σέλτσι, Βούρ-
μπιανη, Πυρσόγιανη, Ζέρμα, Παλαιοσέλι,
Ἄρμάτοβον, Πάδες, Φοῦρκα, Γκρίζμπιανη.»

Διὰ τοῦ πιστοποιητικοῦ τούτου ὅπερ κατέχει τὸ Κεράσοβον ἀποδεικνύεται ὅτι τοῦτο ἦτο ἀνέκαθεν κεφαλοχῶρι οὐδέποτε δὲ Τσιφλίκι. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο ἐξεδόθη συνεπείᾳ διαταγῆς τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως καὶ καθ' ὃν χρόνον ἐπεκρέματο ἐπὶ κεφαλῶν τῶν ὑπογραψάντων καὶ σφραγισάντων αὐτό, δίκην σπάθης Δαμοκλέους, τὸ γι α τ α γ ἄ ν ι τοῦ Ἄλθανοῦ, ἀλλ' οἱ περίοικοι μὴ δυνάμενοι νὰ καταπνίξωσι τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως των οὐδόλως ἐπτοήθησαν καὶ ἐγγράφως ἐβεβαίωσαν τὴν ἀλήθειαν ἥτοι ὅτι τὸ Κεράσοβον ἦτο Κεφαλοχῶρι καὶ οὐχὶ Τσιφλίκι. Τὸ πιστοποιητικὸν τοῦτο καὶ μόνον εἶναι πλέον ἢ ἐπαρκές, ὅπως καταδείξη ὅτι οἱ Μπέηδες Ἄλθανοὶ οἱ παριστάμενοι ὡς ἰδιοκτῆται οὐδὲν ἐπὶ τοῦ Κερασόβου δικαίωμα ἰδιοκτησίας ἔχουσιν ὁ δὲ ἰσχυρισμὸς των, ὅτι τὰ δικαιώματα αὐτῶν εἰσὶ προγενέστερα τοῦ ἀνωτέρω πιστοποιητικοῦ ἀνεπέριστος τυγχάνει καθ' ὅσον οὐδόλως οὔτοι ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἢ ἐπὶ τοῦ Κερασόβου κυριότης αὐτῶν βασιζέται ἐπὶ ἑνὸς τῶν τρόπων κτήσεως καὶ κυριότητος τῶν ἀναγραφομένων ἐν τῷ Ὀθωμαν. Νόμῳ.

3) Τὰ ἐν τοῖς χερσὶ τῶν Κερασοβιτῶν πολυάριθμα τατιά τὰ ἐκδοθέντα παρὰ τῶν Σπαχήδων, δικαιουμένων νὰ δίδωσι τότε τίτλους ἰδιοκτησίας δι' ὧν ἀποδεικνύεται, ὅτι τὰ ἐν τῷ Κερασόβῳ καὶ τῇ περιφερείᾳ αὐτοῦ ἀγροτικὰ καὶ ἀστικὰ κτήματα ἀνήκον κατὰ κυριότητα εἰς τοὺς Κερασοβίτας, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἤθελε συμβῆ ἂν τὸ Κεράσοβον ἦτο Τσιφλίκι, ἀνήκον εἰς τοὺς Ἄλθανοὺς Μπέηδες.

4) Ὁ Ὑποδιοικητῆς (Καϊμακάμης) Κονίτσης ἐξέδοτο διαταγὴν τὸ 1901 δι' ἧς διατάσσει τοὺς Μουχταροδημογέροντας νὰ παραδώσωσιν εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου σταλεῖσαν ἀστυνομικὴν δύναμιν δία τὸ γεώμορον· ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠγνόει οὗτος ὅτι μεταξὺ τῶν κατοίκων τοῦ Κερασόβου καὶ Μπέη ὑφίστατο ἐκρεμῆς ἐνώπιον τῶν τε Διοικητικῶν καὶ Δικαστικῶν Ἀρχῶν δίκη συνιστᾶ εἰς τοὺς Κερασοβίτας, ὅπως καταφύγωσι καὶ αὐθις ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων Πολιτικῶν Δικαστηρίων. Τὸ Κεράσοβον τότε ἠναγκάσθη νὰ διορίσῃ ἐπισήμως καὶ ἀποστείλῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν ὡς πληρεξουσίου ἀντιπροσώπους αὐτοῦ τοὺς κ. κ. Χρῆστον Τέλην καὶ Γεώργιον Ἐξαρχον,

ὅπως οὗτοι προβῶσιν ἐνώπιον τῶν τε Διοικητικῶν καὶ Δικαστικῶν Ἀρχῶν, εἰς τὰ ἀναγκαῖα διαδήματα πρὸς ἀναγνώρισιν καὶ περιφρούρησιν τῶν ποδοπατουμένων ἐπὶ τοῦ Κερασόβου δικαιωμάτων αὐτῶν, ἀλλ' ἀτυχῶς μόλις εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀφικόμενοι διαβάλλονται καὶ ραδιουργοῦνται πρὸς τὰς Τουρκικὰς Ἀρχὰς καὶ χαρακτηρισθέντες ὡς μέλη Ἑλληνικοῦ Κομιτάτου συνελήφθησαν παρὰ τῶν Τουρκικῶν Ἀστυνομικῶν ὀργάνων, ἅτινα ζῶντα ἐν τῇ Χαμιτικῇ ἀτμοσφαίρᾳ τῆς καχυποψίας καὶ τοῦ φόβου κομιτάτων ἀπέστειλαν αὐτοὺς δεσμίους καὶ ὑπὸ στρατιωτικὴν συνοδείαν, ἀπαγορευθέντος ρητῶς εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν Κοινότητα Κερασόβου ἐν γένει νὰ ἐπιστρέψωσιν ἢ στείλωσιν ἄλλους ἀντιπροσώπους εἰς Κωνσταντινούπολιν.

5) Ὅτι οἱ παριστάμενοι ὡς ἰδιοκτῆται δῆθεν τοῦ Κερασόβου ἂν ποτὲ ἔλαβον γεώμορον ἔλαβον τοῦτο διὰ τῆς βίας ἀποδεικνύεται καὶ ἐξ ἀποδείξεως τοῦ ἐνωμοτάρχου Τούρκου ὑπὸ χρονολ. 1904 ἐν ἧ οὗτος ὁμολογεῖ ὅτι ἔλαβεν διὰ τῆς βίας τὸ γεώμορον ὡς καὶ μέχρι τοῦδε (τότε). Ἡ ἀπόδειξις ἔχει αὐτολεξεῖ οὕτω:

«Ὁ Ὑποφαινόμενος Οὐζεήρη Τσαούσης ἐπειδὴ διωρίσθην μεμούρης μὲ διαταγὴν τοῦ Καϊμακάμη Βέη Κονίτσης διὰ νὰ λάβω ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Κερασόβου τὸ ἤμορον Τζεμπριέ (βιαίως) καὶ μὲ Τζεμπριέ τρόπον ὑποχρεώνω καὶ βιάζω αὐτοὺς τοὺς χριστιανοὺς νὰ φορτωθοῦν καὶ φέρουν τὰ γενήματα εἰς τὸ μεσοχωρι εἰς τὸ κουτσέκι. Ὅθεν δίδω τὸ παρόν μου εἰς χεῖρας τῆς Μουχταροδημογεροντίας Κερασόβου καὶ ὑποφαίνομαι.

1904 Ὀκτωβρίου 8 Κεράσοβον

Ὁ Μεμούρης Τσιανταρμᾶ Τσιαούσης Οὐζεήρη».
ὑπογραφή ἰδιόχειρος καὶ σφραγίς.

Τὴν σημασίαν τῆς ἐγγράφου ταύτης ὁμολογίας ἐπισήμου ἀστυνομικοῦ ὀργάνου μεταβάντος εἰς Κεράσοβον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς δοθείσης αὐτῷ διαταγῆς δὲν δύναται τις ὀρθοφρονῶν νὰ παραγνώριση καθ' ὅσον οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅτι οἱ κρατοῦντες τότε ἀπετελοῦντο κατὰ τὰ 9) 10 ὑπὸ Ἀλβανῶν Τούρκων καὶ ὅτι οὗτοι εἶχον τὴν τε διοίκησιν ὡς καὶ τὴν χωροφυλακὴν καὶ τὴν ἀστυνομίαν εἰς χεῖράς των καὶ ἐπομένως Μπέηδες καὶ χωροφύλακες καὶ ἀστυνόμοι ἀπετέλουν μίαν μᾶζαν καὶ ἐν ὅλον συμπαγῆς καὶ ἀδιαίρετον. Κατὰ συνέπειαν ἔαν καὶ ἀμφίβολα εἶχον δικαιώματα οἱ θέλοντες σήμερον τὸ Κεράσοβον